

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 1Co/310/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7812209431
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 05. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Tutko
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2016:7812209431.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Tutka a sudcov JUDr. Ladislava Cakociho a JUDr. Adriany Murínovej, v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSTĚ, s. r. o., so sídlom v Bratislave, Pribinova 25, IČO: XX XXX XXX, zastúpeného Advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s. r. o., so sídlom v Bratislave, Grösslingova 4, IČO: XX XXX XXX, proti žalovanej: Slovenskej republike, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti SR, so sídlom v Bratislave, Župné námestie 13, v konaní o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Rožňava zo dňa 30.1.2015 č.k. 9C/158/2012-215 takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

Náhradu trov odvolacieho konania účastníkom nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Rožňava (ďalej len "súd prvého stupňa") rozsudkom žalobu zamietol a účastníkom nepriznal právo na náhradu trov konania.

V odôvodnení uviedol, že žalobca podal dňa 27.9.2012 na Okresný súd Rožňava žaloby na náhradu škody a nemajetkovej ujmy, vedené pod sp. zn. 9C/158/2012 a veci sp. zn. 9C/160/2012, 9C/166/2012, 9C/169/2012, 9C/183/2012, 9C/189/2012, 9C/198/2012, 9C/211/2012, 9C/214/2012, 9C/216/2012, 9C/217/2012, 9C/230/2012, 9C/241/2012, 9C/242/2012, 9C/246/2012, 9C/249/2012, 9C/255/2012, 9C/257/2012, 9C/264/2012, 9C/272/2012, 9C/273/2012, 9C/278/2012, 9C/287/2012, 9C/296/2012, 9C/302/2012, 9C/306/2012, 9C/327/2012, 9C/328/2012, 9C/331/2012, 9C/332/2012, 9C/334/2012, 9C/335/2012, 9C/338/2012, 9C/347/2012, 9C/348/2012, 9C/353/2012, 9C/354/2012, 9C/362/2012, 9C/363/2012, 9C/364/2012, 9C/367/2012, 9C/370/2012, 9C/376/2012, 9C/381/2012, 9C/387/2012, 9C/391/2012, 9C/393/2012, 9C/396/2012, 9C/408/2012, 9C/409/2012, 9C/410/2012, 9C/414/2012, 9C/424/2012, 9C/426/2012, 9C/427/2012, 9C/433/2012, 9C/438/2012, 9C/439/2012, 9C/441/2012, 9C/445/2012, 9C/453/2012, 9C/461/2012, 9C/468/2012, 9C/470/2012, 9C/473/2012, 9C/480/2012, 9C/525/2012, 9C/526/2012, 9C/530/2012, 9C/537/2012, 9C/539/2012, ktoré uznesením sp. zn. 9C/158/2012-8 zo dňa 09. 10. 2012, poukazom na ustanovenie § 112 ods. 1 O.s.p., spojil na spoločné konanie s tým, že konanie je ďalej vedené pod sp. zn. 9C/158/2012. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 11.10.2012.

Ďalej uviedol, že tak rozhodol o žalobe, ktorou sa žalobca domáhal od žalovanej náhrady škody a nemajetkovej ujmy na základe nesprávneho úradného postupu, ku ktorému malo dôjsť v exekučných konaniach vedených pred Okresným súdom Spišská Nová Ves, v ktorých žalobca vystupoval ako

oprávnený. K nesprávnemu úradnému postupu malo dôjsť tým spôsobom, že súd v exekučných konaniach:

- zamietol žiadosť súdneho exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie (žaloby označené ISTINA RS) v danom prípade konania pod sp.zn. 9C/526/2012, 9C/461/2012, 9C/439/2012, 9C/453/2012, 9C/438/2012, 9C/441/2012, 9C/468/2012, 9C/470/2012, 9C/473/2012, 9C/525/2012, 9C/530/2012, 9C/381/2012, 9C/387/2012, 9C/391/2012, 9C/370/2012, 9C/364/2012, 9C/353/2012, 9C/296/2012, 9C/396/2012, 9C/354/2012, 9C/241/2012, 9C/363/2012, 9C/367/2012, 9C/376/2012, 9C/393/2012, 9C/445/2012, 9C/537/2012, 9C/539/2012, 9C/362/2012,
- rozhodol o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora o vydanie poverenia po zákonnej 15-dňovej lehote (žaloby označené NZP) v danom prípade konania pod sp.zn. 9C/158/2012, 9C/160/2012, 9C/166/2012, 9C/169/2012, 9C/183/2012, 9C/189/2012, 9C/198/2012, 9C/214/2012, 9C/216/2012, 9C/217/2012, 9C/230/2012, 9C/264/2012, 9C/272/2012, 9C/273/2012, 9C/306/2012, 9C/334/2012, 9C/335/2012, 9C/338/2012, 9C/347/2012, 9C/348/2012, 9C/408/2012, 9C/409/2012, 9C/410/2012, 9C/414/2012, 9C/424/2012, 9C/426/2012, 9C/427/2012, 9C/433/2012, 9C/480/2012,
- rozhodol o vydaní poverenia súdneho exekútora na vykonanie exekúcie po zákonnej 15-dňovej lehote (žaloby označené NP) v danom konaní pod sp.zn. 9C/211/2012, 9C/246/2012, 9C/249/2012, 9C/287/2012, 9C/242/2012, 9C/278/2012,
- rozhodol o návrhu oprávneného na zmenu súdneho exekútora po 30-dňovej zákonnej lehote (žaloby označené ZE) v danom prípade konania pod sp.zn. 9C/241/2012, 9C/255/2012, 9C/332/2012, 9C/331/2012, 9C/328/2012, 9C/302/2012, 9C/327/2012, 9C/257/2012.

Súd prvého stupňa po vykonanom dokazovaní a po právnom posúdení veci podľa § 3 ods. 1, § 4 ods. 1 písm. a/, § 5 ods. 1 až 3, § 6 ods. 1 až 4, § 9 ods. 1 až 4, § 15 ods. 1, § 16 ods. 4 § 17 ods. 1 až 4, 2, § 19 ods. 1 až 3 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu pri výkone verejnej moci, § 44 ods. 1, 2, 3 a 8, § 41 ods. 2 písm. c/ a d/, § 238 ods. 2 zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná. Uzavrel, že medzi účastníkmi nebolo sporné, že žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody a nemajetkovej ujmy boli žalovanej doručené dňa 23.4.2012 a žaloby vo všetkých spojených veciach boli na súde prvého stupňa podané dňa 27.9.2012 - teda pred uplynutím šesť mesačnej lehoty. Žalovaná však do rozhodnutia súdu vo veci neuspokojila žalobcom uplatnené nároky, a preto boli splnené podmienky na prejednanie nároku žalobcu v tomto konaní. Súd tiež konštatoval, že žalobca vyčíslil škodu vo výške 125 eur (v každej žalobe NZP a NP), resp. 175 eur (v každej žalobe ZE) a vo výške istiny a príslušenstva (v každej žalobe ISTINA RS). Vznik škody zdôvodnil nutnosťou vykonávať administratívne úkony z dôvodu, že súd nerozhodol o návrhu žalobcu v exekučnom konaní v zákonných lehotách. Žalobca doložil znalecký posudok 1/2014 na preukázanie výšky škody, z ktorého záverov vyplýva, že výška škody je 30,76 eura pri žalobách NZP a NP a 31,68 eura pri žalobách ZE. Z uvedeného teda vyplýva, že ani znalecký posudok 1/2014 nepotvrďuje výšku škody tak, ako si ju uplatnil žalobca a aj týmto bola spochybnená správnosť uplatnenej náhrady škody žalobcom. Pri nemajetkovej ujme si žalobca uplatňoval 55 eur za mesiac nečinnosti súdu pri žalobách NZP a NP, resp. 55,32 eura pri žalobách ZE. U žalôb ISTINA RS si uplatnil 20 % z vymáhanej istiny s príslušenstvom. Svoj nárok zdôvodnil tým, že nečinnosť súdu pri rozhodovaní o jeho návrhoch trvala neúmernú dobu, pričom sa nerozhodlo v zákonnej lehote a boli porušené jeho práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov. Ani v jednej zo spojených vecí pritom žalobca neuviedol pravdivý údaj o dĺžke konania, nakoľko nepočítal lehotu od nápadu vecí na súd do rozhodnutia o vydaní poverenia, jeho zamietnutí, alebo zmene exekútora, ale lehotu počítal od doby spísania návrhu u exekútora do podania vecí na súd. Po vykonanom dokazovaní vzal súd za preukázané tiež to, že námietka premlčania vznesená žalovanou nie je dôvodná, pretože trojročná lehota na podanie žaloby neuplynula.

Ďalej konštatoval, že v žalobách označených ZE, v ktorých žalobca namietal, že nebolo rozhodnuté v 30 dňovej lehote o návrhu na zmenu súdneho exekútora od podania návrhu súd, súd z pripojených exekučných spisov zistil, že vo veciach sp. zn. 9C/241/2012, 9C/255/2012, 9C/332/2012, 9C/331/2012, 9C/302/2012, 9C/327/2012 a 9C/257/2012 ide o exekučné konania začaté pred 1.9.2005 a preto sa nepláta 30 dňová lehota na rozhodnutie o návrhu na zmenu exekútora. V exekučnom konaní zodpovedajúcom žalobe ZE, sp. zn. 9C/328/2012 po doručení návrhu na zmenu exekútora súd vo veciach konal, vyzval pôvodného exekútora na vyúčtovanie trov exekúcie, po doručení žiadaneho vyúčtovania vydal uznesenie, ktorým rozhodol o návrhu na zmenu exekútora. V týchto konaniach

teda nebol zistený nesprávny úradný postup exekučného súdu tak, ako má na mysli ustanovenie § 9 ods. 1, 2 zákona č. 514/2003 Z.z. Nedodržanie zákonom stanovenej lehoty na rozhodnutie o návrhu účastníka neznamena automaticky prieťahy v konaní (I. US 16/2002). V žalobách označených NP - vo veciach sp. zn. 9C/287/2012 a 9C/278/2012 v exekučnom konaní súd vydal poverenie pre exekútora v lehote 15 dní. V ostatných veciach žalób NP z exekučných spisov bolo zistené, že súd vydal poverenie na vykonanie exekúcie pre exekútora po 15 dňovej lehote, ale vo všetkých veciach konal. Po doručení žiadosti o udelenie poverenia žiadal od oprávneného doručenie listín a od rozhodcovského súdu doručenie rozhodcovského spisu, na základe ktorých posúdil nárok a rozhodol. Nedodržanie 15 dňovej lehoty na vydanie poverenia súd nepovažoval za nesprávny úradný postup v zmysle § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z., podľa ktorého pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu spočívajúceho v porušení povinnosti urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote možno vychádzať len z výsledkov vybavenia sťažnosti na prieťahy, pričom vo vyššie uvedených veciach v konaní neboli konštatované prieťahy oprávnenými osobami (nedôvodná sťažnosť konštatovaná predsedom súdu). V žalobách označených ISTINA RS rozhodol exekučný súd v lehote dlhšej ako 15 dní od podania návrhu, ale vo všetkých veciach zamietol návrh na udelenie poverenia z dôvodu, že exekučným titulom bol rozhodcovský rozsudok vydaný na základe spotrebiteľskej zmluvy, ktorá obsahovala neplatnú rozhodcovskú doložku. Exekučný súd nebol v týchto veciach nečinný, ale v každej žiadal pripojenie dokladov od oprávneného alebo od rozhodcovského súdu a po ich doručení okamžite vo veci rozhodol. Ani v jednom prípade neboli splnené predpoklady zodpovednosti za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím, nakoľko žalobca ako oprávnený iba v troch veciach (pod sp. zn. 4Er/261/2010 pripojený k spojenému spisu 9C/470/2012, 4Er/928/2009 ktorému zodpovedá žaloba evidovaná pod sp.zn. spojeného spisu 9C/353/2012, 4Er/930/2009 pripojený k spojenému spisu 9C/445/2012) využil svoje právo podať riadny opravný prostriedok proti uzneseniu o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia, v ostatných veciach riadny opravný prostriedok nepodal a žiadne z právoplatných rozhodnutí nebolo zrušené. Nebol zistený ani nesprávny úradný postup v súlade s § 9 ods. 1, 2 zákona 514/2003 Z.z. Preto nebolo povinnosťou súdu rozhodnúť do 15 dní od podania návrhu na udelenie poverenia, nakoľko súd zistil rozpor exekučného titulu so zákonom, kedy sa žiadosť o udelenie poverenia zamietla a v tomto prípade nie je určená lehota na rozhodnutie o zamietnutí návrhu na vydanie poverenia podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v platnom znení do 31.5.2010, do 31.5.2011 a od 1.6.2011, ktoré zákonné ustanovenie sa v jednotlivých vyššie uvedených obdobiach dopĺňalo ohľadom exekučného titulu uvedeného v § 41 ods. 2 písm. c/ a d/ Exekučného poriadku. Tým, že súd zamietol žiadosť exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, nedošlo k reálnej nevykonalosti istiny a príslušenstva, ktoré nároky boli predmetom rozhodnutí rozhodcovského súdu. K zrušeniu rozhodcovských rozsudkov, ktoré boli exekučnými titulmi nedošlo, nakoľko súd postupoval podľa § 45 Zákona 244/2002 Z.z., avšak žalobca mal právo iniciovať konanie pred všeobecným súdom ohľadom svojej pohľadávky. Rozhodnutia rozhodcovských súdov, ktoré boli vydané na základe neplatnej rozhodcovskej doložky, nemohli založiť prekážku res iudicata z dôvodu, že rozhodcovský súd nemal právomoc na rozhodovanie o uplatnenom nároku. V žalobách označených NZP bol zamietnutý návrh na vydanie poverenia po 15 dňovej lehote, avšak súd vykonával nevyhnutné úkony za účelom zabezpečenia listinných dôkazov na posúdenie exekučného titulu. Súd poukazuje na ustanovenie § 45 zákona č. 244/2002 Z.z. v platnom znení v čase rozhodovania v exekučných konaniach, podľa ktorého exekučný súd bol povinný v ktoromkoľvek štádiu exekučného konania skúmať zákonnosť exekučného titulu (vyplýva to aj z rozhodnutí Ústavného súdu SR a Najvyššieho súdu SR IV.US60/2011, I.US278/2014, IV.US55/2011, 5Cdo/439/2012, 6Cdo/290/2012, 6Cdo/143/2011). Posudzovanie zákonnosti rozhodcovských rozsudkov v exekučnom konaní nie je možné hodnotiť ako nesprávny úradný postup. Súd prvého stupňa preto konštatoval, že z vyššie uvedených dôvodov, žalobca nepreukázal v jednotlivých spojených veciach nesprávny úradný postup exekučného súdu, resp. existenciu nezákonného rozhodnutia, nepreukázal ani výšku škody a nemajetkovej ujmy (žalobca uvádza len svoje tvrdenia) a v žiadnom prípade nebola preukázaná príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom exekučného súdu a vznikom akejkoľvek škody alebo nemajetkovej ujmy. V závere súd konštatoval, že žalobca bol v konaní nečinný, nakoľko okrem podanej žaloby a námietok zaujatosti voči všetkým sudcom Okresného súdu Rožňava nereagoval na vyjadrenie žalovanej k podanej žalobe a bez vážneho dôvodu sa nezúčastnil nariadeného pojednávania. Z týchto dôvodov návrh v celom rozsahu zamietol.

O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. V konaní žalovaná bola úspešná, táto však v zákonom stanovenej lehote trovy konania nevyčísliła a z obsahu spisu jej žiadne trovy nevyplýnuli

a žalobca bol v danom prípade neúspešný. Preto rozhodol tak, že náhradu trov konania žalovanej nepriznáva.

Proti tomuto rozsudku v zákonnej lehote podal odvolanie žalobca z dôvodov podľa § 205 ods. 2 písm. a/ v spojení s § 221 ods. 1 písm. f/, g/, h/, § 205 ods. 2 písm. c/, d/, e/, f/ a navrhol odvolaciemu súdu zrušiť rozsudok a vrátiť vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Poukazom na ust. § 101 ods. 2 O.s.p. súdu prvého stupňa vytkol, že vec prejednal v jeho neprítomnosti, hoci preto neboli splnené podmienky v situácii, ak požiadal o zrušenie pojednávania, uviedol dôležité dôvody a predložil listiny spájané s označenými dôvodmi. Trval totiž na osobnej účasti svojho právneho zástupcu na pojednávaní, avšak na takom, ktoré bude vedené nestranným sudcom na nestrannom súde. Pokiaľ súd prejednal za takýchto okolností vec v jeho neprítomnosti, odňal mu tým právo konať pred súdom a porušil jeho právo na súdnu ochranu, keďže sa nemal možnosť vyjadriť k tvrdeniam žalovanej, ani k dôkazom, ktoré súd vykonal a založil na nich svoje rozhodnutie. Citoval ust. § 15 O.s.p., poukázal na viaceré rozhodnutia Ústavného súdu SR (IV. ÚS 345/09, I. ÚS 27/98, III. ÚS 16/2000) i na rozhodnutie Krajského súdu v Trnave zo dňa 17.10.2012 sp. zn. 11NcC/46/2012-24 a namietol, že vo veci rozhodol vylúčený sudca. Napadnuté rozhodnutie označil tiež za vydané predčasne v situácii, ak ním súd súčasne rozhodol aj o zamietnutí jeho návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p., proti ktorému pripustil odvolanie a o ktorom v čase rozhodovania v merite veci ešte nebolo právoplatne rozhodnuté. Mal tiež za to, že ak žalovaná nereagovala na výzvu súdu písomne sa vyjadriť k žalobe v zmysle § 114 ods. 3 O.s.p., o žalobe malo byť rozhodnuté podľa § 153b O.s.p. rozsudkom pre zmeškanie, ktorého skutkovým základom sa mal stať ním tvrdený skutkový stav. V závere súdu vytkol, že nevykonal dostatočné dokazovanie oboznámením sa s predloženým znaleckým posudkom a ignoroval všetky tvrdenia žalobcu o majetkovej škode. Napadnuté rozhodnutie je preto nepreskúmateľné.

Žalovaná sa k odvolaniu žalobcu nevyjadřila.

Odvolací súd na základe podaného odvolania prejednal vec bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.) keďže v posudzovanej veci nejde ani o jeden z prípadov uvedených v § 214 ods. 1 O.s.p., za dodržania podmienok ustanovenia § 156 ods. 3 O.s.p., keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli súdu najmenej 5 dní pred jeho vyhlásením. Preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 212 ods. 1, 3 O.s.p. a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je opodstatnené.

Rozsudok je vo výroku vecne správny, preto ho odvolací súd podľa ust. § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

Žalobca podľa obsahu odvolania namieta odvolacie dôvody podľa ust. § 205 ods. 2 písm. a/, c/, d/, e/ a f/ O.s.p., teda že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 písm. f/, g/, h/, súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené.

Odvolací súd po preskúmaní obsahu spisu dospel k záveru, že pokiaľ žalobca v odvolaní namietal postup súdu z hľadiska porušenia procesno-právnych predpisov, nie je jeho odvolanie dôvodné. Rovnako nie je jeho odvolanie dôvodné ani pokiaľ toto oprel o dôvody v zmysle § 205 ods. 2 písm. c/, d/, e/ a f/ O.s.p.

Námietka žalobcu o nepreskúmateľnosti napadnutého rozhodnutia tiež nie je opodstatnená.

Rozsudok súdu prvého stupňa obsahuje stručné a výstižné prednesy účastníkov, dôkazy, o ktoré súd oprel svoje skutkové zistenia, úvahy, ktorými sa spravoval pri hodnotení dôkazov a skutočnosti, ktoré mal za preukázané, ako aj právne posúdenie zisteného skutkového stavu podľa príslušných zákonných ustanovení. Súd prvého stupňa taktiež vysvetlil akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil. Napadnuté rozhodnutie preto netrpí takou vadou konania, ktorá by mala za následok zrušenie rozhodnutia prvostupňového súdu (§ 157 ods. 2 O.s.p.). Odvolací súd nezistil, že by postupom prvostupňového súdu či už v konaní alebo rozhodnutím sa účastníkovi konania - žalobcovi odňala možnosť konať pred súdom z dôvodov ním v odvolaní uvedených.

Súd prvého stupňa vykonal dokazovanie v rozsahu dostatočnom pre úplné zistenie skutkového stavu, vykonanie ďalších dôkazov účastníci konania ani nenavrhli, vykonané dôkazy vyhodnotil podľa ust. § 132 O.s.p., z týchto dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a zo zisteného skutkového stavu vyvodil aj správny právny záver, pričom rozsudok aj náležite odôvodnil, preto odvolací súd jeho rozsudok ako vecne správny podľa § 219 O.s.p. potvrdil.

Vecne správne, podrobné a presvedčivé sú aj dôvody napadnutého rozsudku, s ktorými sa odvolací súd stotožňuje a na tieto odkazuje (§ 219 ods. 2 O.s.p.), keďže ani počas odvolacieho konania nevyšli najavo také skutočnosti, ktoré by odôvodňovali iné rozhodnutie vo veci. Ani odvolacie námietky žalobcu nemali vplyv na vecnú správnosť rozsudku a nie sú spôsobilé privodiť zmenu napadnutého rozsudku.

Odvolacie námietky žalobcu týkajúce sa tvrdení o splnení predpokladov pre vznik nároku na náhradu majetkovej a nemajetkovej ujmy v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z., rovnako ako tvrdil aj v konaní pred súdom prvého stupňa, nie sú opodstatnené.

Odvolací súd v tej súvislosti poukazuje na podrobné odôvodnenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorý svoje úvahy o nesplnení zákonných podmienok na náhradu škody v prejednávanej veci podrobne rozviedol s poukazom na skutkové zistenia, ktoré vyplynuli z vykonaného dokazovania a príslušné zákonné ustanovenia, podľa ktorých vec právne posudzoval.

Odvolacia námietka žalobcu, že súd prvého stupňa sa v konkrétnostiach dopustil viacerých omylov, keď konštatoval, že žalobcom namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, nemá svoj podklad vo vykonanom dokazovaní. Rovnako ani tvrdenie žalobcu, že nesprávny úradný postup v danom prípade bol jednoznačne preukázaný. Navyše odvolacie námietky žalobcu v tomto smere sú všeobecného charakteru, bez uvedenia konkrétnych pochybení, ktorých sa súd prvého stupňa mal dopustiť.

Pokiaľ ide o namietané procesné pochybenia súdu prvého stupňa, odvolací súd udáva nasledovné:

Vzhľadom k tej skutočnosti, že zákon bližšie v žiadnom zo svojich ustanovení pojem odňatie možnosti konať pred súdom nešpecifikuje, pod odňatím možnosti konať pred súdom je potrebné vo všeobecnosti rozumieť taký postup súdu, ktorý znemožňuje účastníkovi konania realizáciu procesných práv a právom chránených záujmov, priznaných mu občianskym súdnym poriadkom na zabezpečenie svojich práv a oprávnených záujmov.

Namietané procesné pochybenie súdu prvého stupňa, a síce, že súd nedoručil písomné vyjadrenie žalovanej k žalobe žalobcovi, čím porušil právo žalobcu na kontradiktórny súdny proces a ust. § 114 ods. 2 O.s.p., nie je dôvodné. Rovnako nie je dôvodné ani namietané procesné pochybenie súdu prvého stupňa, že žalobca nebol pred vynesením rozsudku oboznámený so súdom vykonanými listinnými dôkazmi uloženými v exekučnom spise a k vykonanému dokazovaniu nemal možnosť vyjadriť sa.

Z obsahu spisu totiž vyplynulo, že žalovaná po doručení žaloby sa písomne vyjadrila podaním zo dňa 25. 02. 2013 /č.l. 100 a nasl. spisu/, ktoré vyjadrenie bolo doručené žalobcovi cestou jeho právneho zástupcu dňa 13.3. 2013 /doručenka na č.l. 112 spisu/. Z obsahu spisu je tiež zrejmé, že žalovanej a právneho zástupcovi žalobcu boli zo strany súdu prvého stupňa predvolaní na pojednávanie konané dňa 30.1.2015, ktoré prevzali dňa 23.1.2015 /doručenka na č.l. 200 spisu/. Súd prvého stupňa pojednával a rozhodol vo veci dňa 30.1.2015 v neprítomnosti žalobcu (rovnako aj žalovanej) v zmysle § 101 ods. 2 O.s.p.

Žalobca požiadal o odročenie pojednávania podaním zo dňa 23.1.2015 z dôvodu podania návrhu na prerušenie konania do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, ktorej predmetom je rozhodnutie o porušení práva žalobcu na zákonného sudcu a práva na nestranný súd.

Súd pokračuje v konaní, aj keď sú účastníci nečinní. Ak sa riadne predvolaný účastník nedostaví na pojednávanie ani nepožiadala z dôležitého dôvodu o odročenie, môže súd vec prejednať v neprítomnosti takého účastníka; prihliadne pritom na obsah spisu a dosiaľ vykonané dôkazy (§ 101 ods. 2 O.s.p.).

Podľa názoru odvolacieho súdu správny bol postup súdu prvého stupňa, pokiaľ v zmysle § 101 ods. 2 O.s.p. pojednával a vo veci rozhodol, keďže dôvod pre odročenie pojednávania, ktorý uviedol žalobca v podaní zo dňa 23.1.2015, nie je dôležitým dôvodom pre odročenie pojednávania. Je totiž zrejmé, že pokiaľ ide o námietku zaujatosti vznesenú zo strany žalobcu, o tejto v konaní už bolo rozhodnuté uznesením Krajského súdu v Košiciach zo dňa 19.10.2012 č.k. 11NcC/38/2012-15 tak, že sudkyňa Okresného súdu Rožňava JUDr. Agnesa Hvastová nie je vylúčená z pojednávania a rozhodovania vecí spojených na spoločné konanie pod sp. zn. 9C/158/2012. Ani podanie ústavnej sťažnosti na Ústavný súd Slovenskej republiky nie je takým dôležitým dôvodom, ktorý by opodstatňoval odročenie pojednávania, najmä za situácie, keď súd prvého stupňa návrh žalobcu na prerušenie konania zamietol. Navyše Ústavný súd SR uznesením sp.zn. I. US 510/2013-10 zo dňa 07.08.2013 uvedenú sťažnosť žalobcu odmietol pre nedostatok právomoci Ústavného súdu SR na jej prerokovanie a ich rozhodnutie.

O dôležitý dôvod na odročenie pojednávania ide vo všeobecnosti vtedy, ak účastník tvrdí také skutočnosti, ktoré sú vzhľadom k svojej povahe spôsobilé jeho neúčast' na pojednávaní ospravedlniť, t.j. také, ktoré mu neumožňujú sa na pojednávaní zúčastniť a súčasne sú vážne, dôležité a ospravedlniteľné z hľadiska objektívneho alebo aj subjektívneho (čím mohla byť prekážka predvídaná, prípadne odvrátená).

V prejednávaní veci žalobca požiadal o odročenie pojednávania z dôvodu podania procesného návrhu na prerušenie konania. Takýto dôvod ale nie je dôležitým dôvodom pre odročenie pojednávania v zmysle § 101 ods. 2 O.s.p., keďže nejde o objektívne ospravedlniteľný dôvod, ktorý by neumožnil žalobcovi zúčastniť sa pojednávania.

Pokiaľ teda súd prvého stupňa v konaní pokračoval aj po obdržaní žiadosti žalobcu na odročenie pojednávania zo dňa 21.8.2014 a vec prejednal a rozhodol v jeho neprítomnosti podľa ust. § 101 ods. 2 O.s.p., neodňal týmto svojím postupom žalobcovi možnosť konať pred súdom.

Pokiaľ sa žalobca na pojednávanie dňa 30.1.2015 nedostavil, takýmto spôsobom sa sám vzdal možnosti vyjadriť sa k vykonaným dôkazom a realizovať svoje ďalšie procesné práva spojené s účasťou na tomto pojednávaní. Z toho vyplýva, že zásada kontradiktórnosti konania a ani práva žalobcu na súdnu ochranu v tomto smere porušené neboli.

Vyššie uvedené závery sa týkajú aj odvolacej námietky žalobcu, ktorý vytkol súdu prvého stupňa, že nebol oboznámený so súdom vykonanými dôkazmi uloženými v exekučnom spise a k vykonanému

dokazovaniu sa nemal možnosť vyjadriť. Z obsahu zápisnice o pojednávaní zo dňa 30.1.2015 totiž vyplynulo, že dokazovanie listinami bolo vykonané súdom prvého stupňa v súlade s § 129 ods. 1 O.s.p.

Nenáležitá je odvolacia námietka žalobcu, že vo veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania, keďže v danom prípade pojednávanie nariadené bolo a žalobca svojou nedôvodnou neprítomnosťou na pojednávaní sám zapríčinil, že nemohol uplatniť svoje procesné práva.

Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov odvolací súd potvrdil rozsudok vo všetkých jeho výrokoch podľa § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správny.

O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s ust. § 142 ods. 1 O.s.p. Žalovaná bola v odvolacom konaní úspešná, preto má právo na náhradu trov odvolacieho konania voči neúspešnému žalobcovi. Trovy odvolacieho konania jej však nevznikli a ani si ich náhradu neuplatnila, preto odvolací súd účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerov hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.